

ADORJÁNI PANNA

UTCÁKUTYA

Egy utcakutyát kővel jól megdobáltak rosszcsonst gyerekek, és most hosszan és fárasztóan haldoklik. Az egyik lakás ablakából kinéz egy idős hölgy, szomorúan megcsóválja a fejét, és aznap este azért imádkozik, hogy minél gyorsabban kimúljon a szegény állat.

Ha a férjem élne, gondolja, most együtt kimennénk, óvatosan felemelnénk a kutyát, és behoznánk a házba. A férjem felhívna Mirceát, az állatorvosunkat, és nyugodt hangon elmondaná, hogy mi történt. Mircea kikászálódna az ágyból, és halkán felöltözne a sötét szobában. A felesége félálomban megkérdezné, hogy mi történt, és Mircea elmondaná, hogy sürgős esethez hívták, majd búcsúzóul megcsókolná a homlokát. Mircea azonnal taxiba ülne, és tíz perc múlva már itt volna nálunk. Mindent elhozna magával, és a férjemmel együtt azon nyomban kezelésbe vennék a kutyát. Én, ölemben az álmos macskámmal a konyhaajtóban állnék, az arcomon könnyek csorognának lefelé a cicus bundájára, ahogy nézem, hogy Mircea és a férjem töretlenül dolgoznak a kutya életéért. Így telne el a hosszú éjszaka. Hajnalban leszaladnék kutyatápért a boltba, Mircea és a férjem pedig fáradtan ülnének a konyhacsempén a kutya mellett, most már túl az életveszélyen. Csendben elbeszélgetnének az életről, hogy hogy felnőttek a gyerekek, és hogy ki hogyan viseli a nyugdíjas létet. A férjem megemlítené, hogy mostanában gyakran betegeskedik, Mircea ajánlana neki egy jó orvos ismeróst, és a férjem felírná a nevét és a telefonszámát egy újság szélére. Ekkor már visszaérnék a boltból, és gyümölcsöt is hoznék magammal a reggeli joghurt mellé. Miközben én a kutyát etetném, Mircea és a férjem megreggeliznének. Aztán Mircea elmenne, és mi ott maradnánk a konyhában, és egy ideig csöndben néznénk a kutyát, és úgy éreznénk magunkat, mint amikor az első gyermekem hosszú és nehéz szülés után, hét hónaposan, nyaka köré csavarodott köldökzsinórral, véznán és valószínűtlenül világra jött.

Miközben erre gondol az idős hölgy, nehézkesen oldalra fordul az ágyban, és ahogy megfordul, a mellkasában érzett fájdalomtól hangosan felnyög.

De a férjem meghalt, gondolja, ahogy ez a kutya is meg fog halni.

A kutya vonyít, az idős hölgy fekszik az ágyban, és várja a halált. Fél óra múlva zajokat hall az utcáról.

Mircea és a férjem végre eljöttek a kutyaért, gondolja. Most felemelik az aszfaltról, és elindulnak vele a kihalt utcán a lakásunk felé. Benyitnak a lakásba, és beviszik a kutyát a konyhába. Én a konyha ajtajában állok hosszú, puha selyemhálóingemben, kezemben a macskánk, és némán nézem, ahogy Mircea és a férjem töretlenül dolgoznak a kutya életéért. Egy kis ideig ott állog, szorongatom az álmos macskát, miközben a szememből hosszú könnyecsek folynak le az arcomon át a cicus bundájára. A férjem megnyugtat afelől, hogy nem tudok most semmit segíteni, és hogy nyugodtan menjek lefeküdni. Mircea homlokán izzadtságcseppek gyöngyöznek, a férjem pedig hangosan szuszog, ahogy lefogja a kutya lábát. Halkan jó éjszakát kívánok, majd egykedvűen hallgatom, ahogy a meztelen talpam alatt békésen csikorog a lakásunk padlója. A macska kiugrik az ölemből, eltűnik a sötét folyosó mélyében, én pedig óvatosan becsukom magam után a háló ajtaját. Befekszem az ágyba, és egy ideig még fülelek, mert Mircea és a férjem nyugtalanul és fojtott hangon beszélnek. Így fekszem egy ideig, és nézem a szemközti falon, ahogy a régi falióránk közömbösen ketyeg. Jól van, gondolom, és elrendezem a hálóingemet az ágyon. Behunyom a szemem, és egész éjszaka nyugodtan alszom. Hajnalra meghalok.

